

MIGNON

Poznaš li zemlju, gdje no limun cvate?

U tamnom lišću naranče se zlate,

S plavog neba laki vjetroć piri,

Šumori lovor, mirta uz njeg miri,

Znaš li je?

O, poći s tobom tamo,

Ljubavi moja, želja mi je samo.

Johann Wolfgang von Goethe

Naranča je bila omiljena u Dubrovniku kao voće, ali iz spisa doznajemo da je služila i u druge svrhe. Tako Đuro Ferić kad opisuje dubrovačke krabulje svog vremena (1739.-1820.) govori kako se puk znao zabavljati. Između ostalog kaže:»Teško vama krabulje ako godina dobro urodi narančama! Jao, kakva vas oluja čeka.» Po tome vidimo da se onda gađalo narančama baš kao što se to znalo činiti kad je velika tombola u gradu.

Koliko su u gradu voljeli naranču govori i činjenica da se spominje u mnogim narodnim pjesmama kao i u pisanim dokumentima..

U gradu je porasla naranča,
gojila je Novkinja djevojka,
ljetom ju je vodom zalijevala,
a zimi je svilom zagrtala.

Pile taj zapadni dio,
taj glavni simbol ulaza u grad
Znamenja starog je čast
tu pod kamenim mostom
gorkijeh naranača vlada hlad.

NARANČA

U smiraj umornog dana,

Kada su se

San i java

Igrali skrivača,

S dlana

Usnulog dječaka

Jedna je naranča

Pala

U bjelinu jastuka

I pokrivača.

Kao malo sunce je sjala.

Kao sunce

Na zalazu...

A onda se visoko

Visoko digla

I nazad na plantažu

Stigla.

Zaklopile se umorne oči...

... I čula se pjesma...

Crnih berača u noći...

Širio se miris naranči

I rogača...

... U smiraj umornog dana

Doletjela naranča jedna

Nazad do svojih grana –

S toplog dječakovog dlana...

Stanislav Femenić

